

DEN GYLDNE SKÅL

DÆMONPORTEN BOG 3 SLANGENS HAM

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Alvilda

Morgengry kommer fra
skypaladset i himlen. Men
hun vil hellere tage på
eventyr med sine to venner
nede på jorden.

Aben Kógoro kan godt
lide sjov og eventyr. Og
et rask slagsmål går han
heller ikke af vejen for.

Fem er forældreløs. Han drømmer om et hus og en mark med god jord, så han kan få sit eget hjem.

Troldmanden Trodsig vil åbne den magiske port til dæmonernes verden og slippe dem fri.

Træerne var hvide af rimfrost. Morgengry skuttede sig i kulden. Fem gned sine hænder mod hinanden for at få lidt varme i dem.

En smal sti førte dem gennem en skov, der lå midt i Stridsdal. De havde lige forladt landsbyen, som nu endelig havde fået sin himmelske ild tilbage. Nu var de på vej til ruinbyen. Der skulle de mødes med Kógoro.

”Bare vi nu kan finde det rigtige sted,” sagde Fem. ”Der er så mange ruiner.”

”Det kan vi,” sagde Morgengry. ”Jeg kan godt genkende den bygning, som rævene holder til i.”

”Så må vi håbe, at Kógoro er der,” sagde Fem.

”Selvfølgelig er han det,” sagde Morgengry. ”Han lovede at vente på os hos rævene.”

Fem kunne mærke, at hans mave knurrede. Han var sulten. De var kommet så hurtigt af sted fra landsbyen, at de ikke havde nået at få mad med.

Morgengry ømmede sig. Hun var træt i benene.

Gid vi kunne holde et hvil, tænkte hun. Men det går ikke. Kógoro sagde, at vi skulle skynde os.

”Hvad er det?” spurgte Fem pludselig.

En hvid mur kom bølgende hen mod dem. I næste øjeblik var de indhyllet i tæt, klam tåge.

”Det var lige, hvad vi manglede!” sukkede Fem.

”Hvor kommer den tåge dog fra? Lige før var vejret helt klart.”

”Kan det ikke være lige meget?” spurgte Morgengry utålmodigt. ”Vi må bare videre.”

Men det var ikke så nemt. Tågen var så tæt, at de nærmest gik i blinde. Det var svært at se den smalle sti. De måtte famle sig frem.

Flere gange var de ved at gå ind i træstammer og buske. Den klamme luft sugede al varme ud af kroppen på dem.

Fem ramte en sten med foden og var lige ved at snuble.

”Av, for pokker!” jamrede han. ”Hvorfor skulle vi også forlade landsbyen så hurtigt? De tilbød os ellers at blive resten af dagen. Men du ville absolut af sted.”

”Ja, det ville have passet dig fint,” sagde Morgengry spidst. ”At blive hos det pigebarn.”

”Hvad i alverden skal det betyde?” spurgte Fem.

”Det ved du vist bedst selv,” fnøs Morgengry.

Fem skulle lige til at svare igen. Men i det samme så de begge to et lille, gult lys, der nærmede sig i tågen.

Det viste sig at være en gammel mand, der havde en lygte i hånden.

”I er sikkert faret vild,” sagde han. ”Og I må være trætte og sultne. Vil I ikke med hjem til vores gæstfri frue? Jeg er en af hendes tjenere. Hendes hus står åbent for jer. Det ligger lige i nærheden.”

”Et hus?” spurgte Morgengry vantro. ”Her midt i skoven?”

”I kan se det herfra,” sagde tjeneren.

Gennem en åbning i tågen viste der sig en stor bygning. Et varmt lys strømmede ud gennem den åbne dør. På begge sider af døren stod der flere tjenere og bukkede.

”Sikke et held!” sagde Fem til Morgengry.

”Kom!”

Morgengry rystede på hovedet.

”Kógoro sagde jo, at vi skulle skynde os hen til ruinbyen,” indvendte hun.

”Nej, hør nu!” udbrød Fem. ”Han kunne da ikke

vide, at det ville blive sådan et vejr. Jeg går i hvert fald derind. Du kan bare blive herude i kulden, hvis du vil.”

Fem fulgte efter tjeneren hen til huset.

Morgengry betænkte sig et øjeblik. Så skyndte hun sig efter Fem.

”Så let slipper du ikke af med mig!” fnøs hun.

Tjenerne førte Fem og Morgengry ind i en sal midt i huset. Ilden blussede i kaminen, og gulvet var dækket af bløde tæpper.

Her sad husets frue. Hun var høj og slank. En kjole af glitrende grøn silke svøbte sig om hende.

To unge piger stod bag hendes stol. De var klar til at gøre, hvad hun gav dem besked på.

”Får jeg gæster?” spurgte fru. ”Det glæder mig. Jeg hedder Ædelgrøn.”

Hun rejste sig og gik dem i møde.

”Men hvor ser I dog ud, små stakler!” udbrød hun og slog hænderne sammen. ”Sultne og forfrosne. Det er også den væmmelige tåge. Men her hos mig kan I slappe af og hvile jer. I må blive her, lige så længe I vil. Tågen letter sikkert ikke de første par dage.”

”Det er vældig pænt af dig,” sagde Fem. ”Vi ...”

”Vi kan ikke blive her ret længe,” afbrød Morgengry ham. ”Vi har en ven, der venter på os.”

”Og en ven skal man ikke svigte,” sagde Ædelgrøn smilende. ”Men I skal da have noget at styrke jer på først. Værsgo at tage for jer af retterne.”

Hun nikkede mod et bord ved kaminen. Det var dækket med skåle og fade, der stod og dampede.

Fem tog plads med det samme og begyndte at skovle mad i sig.

Morgengry kiggede på fadene.

”Er der ikke noget frugt?” spurgte hun. ”Det er ikke for at være kræsen, men jeg kan ikke spise andet.”

Ædelgrøn så opmærksomt på hende.

”Nå, det er sådan, det hænger sammen,” sagde hun til sig selv. Så sendte hun de to piger ud efter frugt.

De kom tilbage med et fad, der bugnede af blommer, ferskner, abrikoser og druer.

Morgengry takkede pænt og valgte en fersken, der var moden, gul og saftig.

”Der er også te,” sagde Ædelgrøn. Hun skænkede op til dem i to kopper.

”Drik nu teen, mens den er friskbrygget,” sagde hun. ”Så virker den bedre.”

Teen var rygende varm. En tæt, grøn damp steg op fra kopperne. Den bølgede rundt om de to børn og sivede ind i deres mund og næsebor.

Fem holdt op med at spise.

Den gule fersken faldt ud af Morgengryns hånd.

De gabte begge to og lænede sig tilbage i stolene.

”I vil da gerne blive her. For altid. Ikke?” spurgte Ædelgrøn.

De nikkede sløvt.

”Det tænkte jeg nok,” sagde Ædelgrøn og lo højt.

